

Arrest

nr. 161 340 van 3 februari 2016
in de zaken RvV X, X en X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2015 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 23 oktober 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 23 oktober 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 179 511, nr. 180 366 en nr. 180 194 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hebben de verzoekende partijen aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 179 511.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van de verzoekschriften met rolnummer 180 366 en 180 194.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster genomen, waarin haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op enkele vaststellingen die, zo stelt de commissaris-generaal, verzoeksters algemene geloofwaardigheid fundamenteel ondergraven en die, zo luidt de beslissing, er toe leiden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters rechtstreekse vluchtmotieven, in het bijzonder haar beweerde gekende problemen na de veroordeling van A.U. Hoe dan ook, zelfs al zou er aan de door verzoekster aangehaalde laatste problemen met A.U. enig geloof kunnen worden gehecht, quod non, dient, aldus de commissaris-generaal, te worden opgemerkt dat de door verzoekster ingeroepen feiten problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, welke als dusdanig geen verband houden met de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Voorts heeft verzoekster, zo vervolgt de beslissing, niet aannemelijk gemaakt dat zij voor die problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Kosovo voor verzoekster een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende de door verzoekster aangehaalde pesterijen van haar dochter op school wordt opgemerkt dat die feiten, behalve dat ze louter gebaseerd zijn op verzoeksters persoonlijke vermoedens, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, evenmin met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het door verzoekster aangehaalde incident tijdens de oorlog in 1999 waarbij zij het slachtoffer werd van een aanranding door de Servische politie, wordt gesteld dat dit incident bezwaarlijk als verzoeksters rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden beschouwd, gezien dit feit zestien jaar voor haar asielaanvraag in België plaatsvond, en wordt erop gewezen dat verzoekster zelf in dit verband verklaart dat zij dit incident niet als een asielmotief beschouwt, en gesteld dat zij deze gebeurtenis nooit eerder bij haar asielaanvragen in Scandinavië heeft aangehaald. Aangaande verzoeksters verklaring naar België te zijn gekomen om haar dochter en partner een gepaste medische behandeling te kunnen geven, wordt opgemerkt dat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de (psycho)medische problemen van verzoeksters partner en hun dochter hun oorsprong vinden in feiten die ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch dat deze enig verband houden met de criteria van de definitie van subsidiaire bescherming. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar partner en hun dochter in Kosovo geen beroep konden/zouden kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Tot slot wordt er aan toegevoegd dat medische problemen an sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van subsidiaire bescherming, en wordt erop gewezen dat voor een beoordeling van medische elementen verzoekster een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker genomen wordt vastgesteld dat hij zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door zijn partner V.J., thans verzoekster, worden uiteengezet in het kader van wier asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen, zodat er, aldus de commissaris-generaal, ten aanzien van verzoeker evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing wordt verwezen naar de motieven van de beslissing in hoofde van verzoekster genomen en wordt die motivering geciteerd.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter totaal in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen geenszins weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift opperen dat verzoekster na het incident met A.U. na diens vrijlating opnieuw naar de politie is gegaan waar haar duidelijk werd gezegd dat men niets voor haar kon doen, en dat hieruit duidelijk blijkt dat de Kosovaarse overheid weigert om preventief op te treden, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan de door verzoekers aangehaalde incidenten na de veroordeling van A.U., oftewel de rechtstreekse vluchtmotieven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vaststellingen uit de bestreden beslissingen -zij ondernemen hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht werd geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' rechtstreekse vluchtmotieven, en in het bijzonder de beweerde problemen na de veroordeling van A.U.

Bovendien, zelfs al zou toch geloof kunnen worden gehecht aan de door verzoekers beweerde problemen na de veroordeling van A.U., quod non, duidt het feit dat de politie verzoekster volgens haar verklaringen zou hebben meegedeeld dat ze A.U. na het beweerde wederzien op de school van verzoekers' dochter niet konden oppakken omdat deze toen niets concreet had gedaan geenszins op een onwil of onvermogen van de Kosovaarse autoriteiten om haar, en meer algemeen verzoekers' gezin, met betrekking tot de problematiek met A.U. te helpen. Dat de politie (aangeeft dat ze) niets doet wanneer er niets (strafbaars) gebeurt, is veeleer logisch en normaal en hieruit kan geenszins een onwil of onvermogen vanwege de autoriteiten om verzoekers te helpen worden afgeleid. Verzoekers brengen geen concrete en objectieve gegevens bij die de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet in een ander daglicht vermogen te stellen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit niets blijkt echter in casu en verzoekers, die in het verleden voor de veroordeling en opsluiting van A.U. op de effectieve en daadkrachtige hulp en bescherming van hun autoriteiten konden rekenen welke resulteerde in de veroordeling van A.U., tonen niet aan dat het hen in geval van eventuele problemen in de toekomst met A.U. aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoekers stellen dat verzoekster en hun dochter lid zijn van een sociale groep, met name die van de vrouwen, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

Betreffende de medische/psychische problemen van verzoeker en verzoekers' dochter, zoals die onder meer blijken uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische rapporten, problemen welke niet worden betwist, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk weten te maken dat zij in Kosovo geen beroep konden/zouden kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening, een vaststelling welke verzoekers -die hiertoe zelfs geen (ernstige) poging ondernemen- niet ontkrachten of weerleggen, en wordt er terecht op gewezen dat medische problemen an sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van de psychische-medische problematiek dienen verzoekers zich te richten tot en te bedienen van de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde rapport, "Not on the Agenda: Human Rights of People with Mental Disabilities in Kosovo" van 'Mental Disability Rights International' van 2002, is algemeen van aard en niet of weinig actueel, en wijzigt hoe dan ook niets aan hetgeen voorafgaat.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontcrachten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

2.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 december 2015, stellen verzoekende partijen dat ze geen commentaar hebben. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 22 januari 2016 slechts stellen dat ze geen commentaar hebben, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 14 december 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat ze hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat ze deze grond tot verwerping niet betwisten.

2.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaken met rolnummers X en X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS